

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 413/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozkazom o uložení sankcie za priestupok Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove sp. zn. ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P zo 17. januára 2014, rozhodnutím o priestupku Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove sp. zn. ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P z 12. marca 2014, rozhodnutím o odvolaní Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Krajského dopravného inšpektorátu sp. zn. KRPZ-PO-KDI3-21/2014/P z 23. apríla 2014, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 S 53/2014 z 24. júna 2015 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sžo 207/2015 z 8. novembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. marca 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozkazom o uložení sankcie za priestupok Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove (ďalej len „okresný dopravný inšpektorát“) sp. zn. ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P zo 17. januára 2014 (ďalej len „rozkaz okresného dopravného inšpektorátu“), rozhodnutím o priestupku okresného dopravného inšpektorátu sp. zn. ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P z 12. marca 2014 (ďalej len „rozhodnutie okresného dopravného inšpektorátu“), rozhodnutím o odvolaní Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, Krajského dopravného inšpektorátu (ďalej len „krajský dopravný inšpektorát“) sp. zn. KRPZ-PO-KDI3-21/2014/P z 23. apríla 2014 (ďalej len „rozhodnutie krajského dopravného inšpektorátu“), rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 S 53/2014 z 24. júna 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Sžo 207/2015 z 8. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *„bol krivo obvinený policajnými orgánmi zo spáchania priestupku, a to bez akéhokoľvek dokazovania. Polícia mu uložila pokutu, ktorej vymáhanie bolo odstúpené exekútorovi (ktorý začal exekučné konanie). Sťažovateľ usvedčil policajné orgány zo svojvoľného konania argumentačne, ale aj kladením otázok, na ktoré nedokázu odpovedať. Otázkam a argumentom sťažovateľa sa vyhýbajú aj súdy, u ktorých sťažovateľ neúčinne hľadal ochranu. Uvedení porušovatelia práv a slobôd v 2. (krajský dopravný inšpektorát, pozn.), 3. (krajský súd, pozn.) a 4. rade (najvyšší súd, pozn.) sa v princípe stotožnili s nesprávnou interpretáciou skutkového stavu tak, ako to uviedol porušovateľ práv v 1. rade (okresný dopravný inšpektorát, pozn.). Porušovateľ práv vo 4. rade síce zrušil pokutu 100 EUR, ponechal však v platnosti*

obvinenie zo spáchania priestupku. Sťažovateľ, na základe uvedeného, má za to, že problém je oveľa závažnejší a nejde tu o priestupok ani o pokutu – to slúži len na prekrytie oveľa závažnejších skutočností...“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej objasňuje, ako vnímal stav spoločnosti na Slovensku pred 30. novembrom 2013, a následne uvádza, že „30. 11. 2013, v Bratislave uplatňoval výkon práva na odpor podľa článku 32 Ústavy Slovenskej republiky, pričom sa správal pokojne a disciplinovane. Udalosť sa konala vo verejnom záujme – za dodržiavanie ľudských práv a slobôd všetkých občanov Slovenskej republiky, teda aj tých, ktorí sa nemohli z rôznych dôvodov zúčastniť. Keď sa účastníci nachádzali na Šafárikovom nám. a pred vchodu do budovy Univerzity Komenského sa presunuli do inej časti námestia, použitím megafónu verejne informovali o dôvodoch svojho konania a aké práva si uplatňujú, vrátane práva na odpor podľa článku 32 Ústavy Slovenskej republiky. Teda aj policajné zložky prítomné na mieste boli opakovane mnohokrát informované o tom, že účastníci si uplatňujú výkon práva na odpor podľa článku 32 Ústavy Slovenskej republiky.

Následne, približne v čase 16 hodín 20 minút sa začal bezdôvodný zákrok polície, ktorý bol navyše krutý, neludský a ponižujúci voči niektorým účastníkom, vrátane sťažovateľa...“.

Sťažovateľ ďalej opisuje zákrok polície a označuje práva, ktoré polícia pri tomto zákroku porušila, a uvádza: „... sťažovateľ nachádzajúci sa v danom rozpoložení, teda zranený, neošetrený a s určitými obavami z ďalšieho policajného teroru, do záznamu o podaní vysvetlenia stručne popísal vyššie uvedené udalosti, vrátane popisu zranení, ktoré sa v tom čase najvýraznejšie prejavovali.

Oboznámil sa s absurdným rozhodnutím (jednou z absurdít je napr. opakovane sa vyskytujúci údaj, že skutkov sa sťažovateľ mal dopustiť a predvedený bol dňa 29. 11. 2013) o jeho zaistení, založenom na nepravdivých a zavádzajúcich tvrdeniach – čo jednoznačne vyplýva z doteraz uvedených skutočností, ktoré vydal [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ skonštatoval, že [REDAKOVANÉ] nebol prítomný počas spisovania záznamu o podaní vysvetlenia, ktoré vykonal [REDAKOVANÉ].“ V ďalšej časti sťažnosti

popisuje udalosti, ktoré sa odohrali po jeho prepustení z policajnej stanice, a zároveň uvádza súhrn zranení, ktoré mu mali príslušníci Policajného zboru spôsobiť.

Sťažovateľ ďalej uvádza:

«... 23. 1. 2014 bol sťažovateľovi doručený „Rozkaz o uložení sankcie za priestupok“ Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove (podpísaný [REDAKOVANÉ]) zo dňa 17. 1. 2014, č. p.: ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P...

Obsah dokumentu som spočiatku považoval za nepodarený žart, preto som v ten istý deň navštívil [REDAKOVANÉ] na jeho pracovisku v Sabinove a spýtal sa ho, či je autorom tohto dokumentu, čo potvrdil. Informoval som ho, že uviedol vymyslené, nepravdivé tvrdenia týkajúce sa mojej osoby, a že pravdepodobne ho niekto zneužil, aby konal proti mne. Viackrát som ho vyzval, aby sa oboznámil s listinným materiálom potvrdzujúcim uvedené tvrdenie, čo odmietol. Na to som reagoval, že sa mi vyhráža exekútorom (ak nezaplatím pokutu 100 eur, ktorú mi uložil), čím ma tlačí k múru, a preto sa budem musieť brániť trestnými oznámeniami, ak svoje nepravdivé obvinenie nestiahne.

Nasledujúci deň 24. 1. 2014 som opäť navštívil [REDAKOVANÉ] na jeho pracovisku v Sabinove kvôli skopírovaniu policajného vizuálneho záznamu zo dňa 30. 11. 2013 na môj USB kľúč, ktorý som predchádzajúci deň nemal pri sebe. Znova som [REDAKOVANÉ] upozornil, že svojím konaním ma tlačí k múru, a preto sa budem musieť brániť trestnými oznámeniami, ak svoje nepravdivé obvinenie s pokutou nestiahne.

Voči uvedenému konaniu Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove sa sťažovateľ bránil podaním odporu a trestného oznámenia zo dňa 6. februára 2014.

... 12. 3. 2014, na základe predvolania, sa sťažovateľ dostavil na Okresný dopravný inšpektorát v Sabinove. Očakával, že počas pojednávania príslušníci polície predložia nejaké dôkazy, ku ktorým sa bude môcť vyjadriť. Keďže žiadne dôkazy nepredložili, v podstate len znova opakovali tvrdenia, ktoré sťažovateľ už predošlým podaním odporu napadol, preto nemal dôvod na svojom postoji nič meniť. A keďže policajti trvali na už napadnutých tvrdeniach, sťažovateľ podal odvolanie priamo do zápisnice. Následne mu bolo doručené rozhodnutie o priestupku zo dňa 12. 3. 2014.

... Dňa 12. mája 2014 si sťažovateľ prevzal Rozhodnutie o odvolaní Krajského dopravného inšpektorátu v Prešove zo dňa 23. 4. 2014 č. p.: KRPZ-PO-KDI3-21/2014/P, v ktorom porušovateľ práv v 2. rade zamietol sťažovateľove odvolanie a potvrdil krivé obvinenie porušovateľa práv v 1. rade.

Dňa 15. mája 2014 sťažovateľ po telefonickom dohovore navštívil KDI v Prešove a v prítomnosti svojho otca, zástupcu riaditeľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], sa riaditeľa [REDAKOVANÉ] spýtal, či vydal rozhodnutie o priestupku bez dokazovania. Keďže [REDAKOVANÉ] sa vyjadril, že dokazovanie bolo vykonané, opýtal sa ho ktorý smer danej križovatky podľa neho sťažovateľ blokoval. Nasledovalo mlčanie, pretože nikto z prítomných osôb mu na túto otázku nevedel odpovedať. Zakrátko na to sa [REDAKOVANÉ] vyjadril v tom zmysle, že vzhľadom na argumenty a dôkazy ktorými sťažovateľ disponuje, sa môže brániť podaním žaloby na Krajskom súde v Prešove.

... Na základe uvedených skutočností sťažovateľ podal na Krajský súd žalobu zo dňa 11. júla 2014, v ktorej sa bránil svojvôli policajných orgánov. Uviedol tiež, že napadnuté konanie policajných orgánov môže mať súvis s jeho aktivitami pri objasňovaní najzávažnejšej trestnej činnosti, ktorej riadnemu vyšetreniu bráni prokuratúra s políciou...

... Následne bol sťažovateľ vyzvaný, aby doplnil žalobu, čo napriek určitým ťažkostiam, konkretizovaným priamo vo svojom doplnení žaloby zo dňa 7. septembra 2014, urobil.

... Dňa 24. 6. 2015 sa sťažovateľ zúčastnil na verejnom pojednávaní na Krajskom súde v Prešove. K zápisnici o pojednávaní zo dňa 24. 6. 2015 vo vzťahu k predmetnému pojednávaniu uviedol, že nie je pravda, že účastníkom boli dané poučenia uvedené na prvej strane zápisnice. Na viacerých miestach údaje uvedené v zápisnici nezodpovedajú daniu v pojednávacej miestnosti, o čom sa dá ľahko presvedčiť porovnaním zvukového záznamu a zápisnice.

K ďalšiemu priebehu pojednávania sťažovateľ uviedol, že napriek tomu, že v žalobe je uvedené, že bol krivo obvinený a to bez akéhokoľvek dokazovania, senát Krajského súdu nebol ochotný čokoľvek dokazovať, s nevôľou ho oslovila predsedníčka senátu spoločne so sudkyňou [REDAKOVANÉ] a vyjadrovali sa v tom zmysle, že na tomto pojednávaní sa dokazovanie nevykonáva.

Keď predsedníčka senátu vymenovávala materiály uvedené v spise, sťažovateľovi nebolo zrejmé, či s obsahom určitého DVD mal možnosť sa oboznámiť, preto vyjadril želanie oboznámiť sa s jeho obsahom priamo na pojednávaní. Senát uviedol, že z technických príčin to nie je možné. Sťažovateľ preto ponúkol možnosť, že obsah prehrá vo svojom notebooku priamo v pojednávacej miestnosti.

Na DVD bol záznam zhotovený príslušníkmi polície a bolo na ňom vidieť prejazd vozidiel a zároveň skupinu osôb uplatňujúcu si výkon práva na odpor podľa čl. 32 Ústavy SR. Preto predsedníčke senátu, ktorá stála pri ňom a pozerala sa prehrávaný obsah, povedal, že tu je vidieť, že premávka funguje, povedal to aspoň dvakrát. Predsedníčka senátu povedala, že ona sa na to nepýta.

Poučenia Krajského súdu v Prešove týkajúce sa pravidiel pojednávania sťažovateľ považoval a aj naďalej považuje za nezrozumiteľné, pretože:

... V predvolaní zo dňa 13. 4. 2015 je uvedené „Doneste na toto pojednávanie listiny, ktoré sa na vec vzťahujú a nie sú dosiaľ v prvopise na súde...“;

... Na samotnom pojednávaní sudkyne sťažovateľovi povedali, že na žiadne nové skutočnosti, ktoré uvedie súd nebude prihliadať;

... Predsedníčka senátu sa sťažovateľa pýtala na nové skutočnosti ohľadom mena organizátora predmetných skutočností a aj prečo práve Šafárikovo námestie bolo vybrané ako miesto uplatňovania výkonu práva na odpor.

Ďalšie nezrovnalosti ohľadom priebehu pojednávania sťažovateľ uviedol v odvolaní na Najvyšší súd SR zo dňa 29. 8. 2015.

... Dňa 14. 8. 2015 si sťažovateľ prevzal rozsudok Krajského súdu v Prešove... zo dňa 24. júna 2015 č. k. 5 S/53/2014, v ktorom Krajský súd v Prešove zamietol sťažovateľovu žalobu.

Po oboznámení sa s uvedeným rozsudkom sťažovateľ konštatuje, že Krajský súd v Prešove sa nedokázal vysporiadať so zásadnými argumentmi a otázkami sťažovateľa vyjadrenými priamo, alebo vyplývajúcimi zo stavu veci...

Na základe uvedených skutočností podal sťažovateľ odvolanie na Najvyšší súd SR zo dňa 29. 8. 2015.

... Dňa 18. 11. 2016 bolo sťažovateľovi doručené Upovedomenie o začatí exekúcie Ex 473/16 zn. 256129/OSP I/2016 zo dňa 16. 11. 2016 od odosielaťa

Exekútorický úrad Prešov... v ktorom súdny exekútor uviedol, že dňa 24. 10. 2016 začalo exekučné konanie v neprospech sťažovateľa na základe rozhodnutia o priestupku, č. ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P vydanom Okresným dopravným inšpektorátom v Sabinove zo dňa 12. 3. 2014 na vymoženie pohľadávky 116 EUR. Predbežné trovy exekúcie vyčíslil na 42 EUR.

Sťažovateľ k uvedenému konštatuje, že Okresný dopravný inšpektorát v Sabinove týmto splnil svoje vyhrážky a tým došlo k ďalšiemu kumulatívne porušeniu práv sťažovateľa. Sťažovateľ podal návrh na zastavenie exekúcie zo dňa 1. 12. 2016, v ktorom vysvetlil, že uvedené exekučné konanie je následkom pokračujúcej závažnej trestnej činnosti polície voči jeho osobe a voči jeho rodine, pričom v danom čase bola táto vec riešená na Najvyššom súde SR a polícia o tom bola informovaná. Skutky, ktoré polícia kladie sťažovateľovi za vinu a za ktoré mu uložila (exekúovanú) pokutu si polícia účelovo vymyslela, aby prekryla svoje brutálne a neľudské konanie voči nemu (ako aj ďalšiu oveľa závažnejšiu trestnú činnosť, v ktorej odhaľovaní sa sťažovateľ angažoval). Sťažovateľ uviedol, že uvedené konanie Ministerstva vnútra SR vnímal tiež ako pokus o vťahnutie do spolupáchateľského konania proti nemu aj ďalšie inštitúcie a to Slovenskú konsolidačnú a. s., Exekútorický úrad v Prešove a Okresný súd v Prešove.»

Sťažovateľ uvádza, že 27. novembra 2016 mu bol doručený rozsudok najvyššieho súdu. Po oboznámení sa s jeho obsahom konštatuje: *«Najvyšší súd síce zrušil pokutu 100 EUR, ponechal však v platnosti obvinenie zo spáchania priestupku. Najvyšší súd sa nedokázal vysporiadať so zásadnými argumentmi a otázkami sťažovateľa vyjadrenými priamo, alebo vyplývajúcimi zo stavu veci. Sú to napr. tieto otázky:*

2.12.1 Vzhľadom na zhodu, že 1. sťažovateľ si uplatňoval výkon práva na odpor v zmysle čl. 32 Ústavy SR a 2. policajti nie sú oprávnení vykladať a ani vyhodnocovať oprávnenosť uplatňovania si práva na odpor, prečo sa policajti cítili byť oprávnení vyzývať sťažovateľa a aj iných občanov aby upustili od výkonu svojich Ústavou SR garantovaných práv (práva na odpor), a prečo im naopak, nepomáhali, prípadne sa nezaujímal o podstatu veci, o dôvody prečo si uvedené právo sťažovateľ a ostatní občania uplatňujú.

2.12.2 Prečo by mal ktokoľvek uposlúchnuť výzvu (nielen) policajta, konajúceho mimo (nad rámec) svojich oprávnení?

2.12.3 *Prečo bol sťažovateľ obvinený, že blokoval prejazd dopravy na križovatke, keď na videozáznamoch uvedených ako dôkazný materiál, bez akýchkoľvek pochybností je vidieť vozidlá ako prechádzajú križovatkou vo všetkých smeroch? Samotná križovatka a priebeh udalostí bol natáčaný mnohými kamerami, na mieste bolo niekoľko policajných kameramanov plne pracovne vyťažovaných, existuje mnoho zverejnených videozáznamov zhotovených občanmi. Prečo teda polícia, súd alebo ktokoľvek, doteraz, napriek mnohým výzvam, nepredložili dôkaz, že sťažovateľ blokoval prejazd dopravy?*

2.12.4 *Prečo uvedení porušovatelia práv nedokážu odpovedať na mnohokrát opakovanú výzvu sťažovateľa, že keď ho obviňujú z blokovania križovatky, nech uvedú, ktorý smer križovatky blokoval.*

2.12.5 *Aký zmysel mali (hoci nezákonné) výzvy polície, keď napr. osoba [REDAKOVANÉ] po ich uposlúchnutí bola políciou násilím odvlččená z chodníka do policajného auta?*

2.12.6 *Prečo sa porušovatelia práv nevysporiadali so skutočnosťou, že prečo práve on bol mučený a polícia s ním kruto zaobchádzala, čím mu spôsobila ťažkú ujmu na zdraví s následkami trvajúcimi dodnes, napriek skutočnosti, že každý zo spisových materiálov obsahuje videozáznam z mučenia zhotovený sťažovateľom, písomný popis, lekárske správy, fotografie zranení?*

2.12.7 *Prečo sa porušovatelia práv nevysporiadali so skutočnosťou, že sťažovateľovi bola uložená najvyššia pokuta zo všetkých potrestaných občanov?*

2.12.8 *Prečo sa porušovatelia práv nevysporiadali s domnienkou sťažovateľa, že nikto z porušovateľov práv nie je oprávnený vyhodnocovať oprávnenosť uplatňovania si výkonu práva na odpor podľa čl. 32 Ústavy SR, ani vykladať čl. 32 Ústavy SR a ani určovať podmienky za akých je, alebo bolo možné uplatniť si výkon práva na odpor v zmysle čl. 32 Ústavy SR, najmä pokiaľ sa riadne a dôsledne nezaoberal dôvodmi občanov, ktorí si výkon práva na odpor uplatňovali?*

2.12.9 *Prečo sa porušovatelia práv nevysporiadali so skutočnosťou, že sťažovateľ sa podieľa na odhalovaní najzávažnejšej trestnej činnosti súvisiacej s tragickou smrťou jeho brata, ktorej riadnemu vyšetreniu bránia policajné orgány a prokuratúra?*

Sťažovateľ sa náhodne dozvedel o uskutočnenom proteste – polhodinovom blokovaní dopravy na rušnej štvorprúdovej ceste na Levočskej ulici v Prešove počas dopravnej špičky v piatok 17. 2. 2017, v čase približne 15:30 – 16:00 hod. Príslušníci policajného zboru

sa tomu prizerali. Predtým, dňa 21. 12. 2016 sa uskutočnilo približne 15 minútové blokovanie uvedenej Levočskej ulice v Prešove. Na základe uvedeného je preukázané, že Krajský dopravný inšpektorát v Prešove, do ktorého kompetencie patrí dohľad nad cestnou premávkou v Prešove, diametrálne odlišne („dvojakým metrom“) opakovane – a to nerovnako, diskriminačne voči sťažovateľovi – posudzuje dopravné situácie. Uvedené protesty v Prešove boli zamerané proti spoločensky menej závažným problémom než tomu bolo v Bratislave na Šafárikovom nám. v sobotu 30. 11. 2013, v čase približne o 16:20 hod. Pritom v Bratislave sťažovateľ neblokoval dopravu. Ale keď už aj bol krivo obvinený, že blokoval dopravu, tak bol za to políciou kruto postihnutý... a bola mu udelená pokuta, avšak protestujúci v Prešove za skutočné blokovanie dopravy na frekventovanej ulici v čase špičky nijakým spôsobom postihnutí neboli.»

Sťažovateľ zastáva názor, že „uvedení porušovatelia práv a slobôd vydaním napadnutých rozhodnutí a rozsudkov porušili jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... tým, že všetci porušovatelia ignorujú argumentáciu a dôkazy sťažovateľa, neodpovedajú na kľúčové otázky a v rozpore so základnými princípmi práva ho nútia, aby ako nevinný neustále dokazoval svoju nevinu a usvedčoval ich z klamstiev, manipulácii a iného nezákonného konania“.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne vydal tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozkazom o uložení sankcie za priestupok Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove zo dňa 17. 1. 2014, č. p.: ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozhodnutím o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove zo dňa 12. 3. 2014, č. p.: ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P porušené bolo.

3. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

Rozhodnutím o odvolaní Krajského dopravného inšpektorátu v Prešove zo dňa 23. 4. 2014, č. p.: KRPZ-PO-KDI3-21/2014/P porušené bolo.

4 Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. 6. 2015, č. k. 5 S/53/2014 porušené bolo.

5 Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 8. novembra 2016, č. k. 4 Sžo/207/2015 porušené bolo.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie čl. 6 ods. 1 dohovoru rozkazom okresného dopravného inšpektorátu, rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu, rozhodnutím krajského dopravného inšpektorátu, rozsudkom krajského súdu a rozsudkom najvyššieho súdu.

1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozkazom okresného dopravného inšpektorátu, rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu, rozhodnutím krajského dopravného inšpektorátu a rozsudkom krajského súdu

Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08).

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný orgán verejnej moci, ústavný súd jeho sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k napadnutému rozkazu okresného dopravného inšpektorátu je vylúčená právomoc ústavného súdu z dôvodu, že príslušným na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v konaní o odpore podľa zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len

„zákon č. 372/1990 Zb.“) samotný okresný dopravný inšpektorát, ktorý napadnutý rozkaz vydal.

Vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu okresného dopravného inšpektorátu je zase vylúčená právomoc ústavného súdu z dôvodu, že príslušným na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v rámci odvolacieho konania podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) krajský dopravný inšpektorát.

Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie krajského dopravného inšpektorátu, predmetné rozhodnutie bolo preskúmateľné všeobecnými súdmi na základe žaloby o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy podľa § 244 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016. Keďže sťažovateľ predmetnú žalobu proti napadnutému rozhodnutiu krajského dopravného inšpektorátu podal, príslušným na konanie v tomto konkrétnom prípade bol krajský súd.

Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, nemá právomoc preskúmať rozsudok krajského súdu, pretože príslušným súdom na poskytnutie ochrany proti namietanému porušeniu označených práv bol v odvolacom konaní najvyšší súd.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v časti, ktorá smeruje proti napadnutému rozkazu okresného dopravného inšpektorátu, rozhodnutiu okresného dopravného, rozhodnutiu krajského dopravného inšpektorátu a rozsudku krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

z dôvodu, že najvyšší súd sa podľa jeho názoru nedokázal vysporiadať s jeho argumentmi a otázkami, ktoré vyjadril buď priamo, prípadne vyplývajú zo stavu vecí.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by

sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Pretože napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu bol vydaný v správnom súdnictve, ústavný súd poukazuje na to, že v predmetnej veci bolo potrebné zohľadniť aj špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale „len“ preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí a postupov, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach (§ 247 ods. 1 OSP), teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd v zásade nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (napr. IV. ÚS 519/2012, IV. ÚS 214/2011, II. ÚS 111/2010, II. ÚS 127/07). Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom zmenil rozsudok krajského súdu v časti týkajúcej sa sankcie – pokuty v sume 100 € uloženej rozhodnutím dopravného inšpektorátu v spojení s rozhodnutím okresného dopravného inšpektorátu tak, že „od uloženia pokuty sa upúšťa“. Vo zvyšnej časti najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil a sťažovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Najvyšší súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v medziach a rozsahu podaného odvolania, a po zrekapitulovaní doterajšieho priebehu konania, vyjadrení účastníkov konania, poukázaní na príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016, príslušné články ústavy, ustanovenia zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase spáchania priestupku, zákona č. 372/1990 Zb. a ustanovenia Správneho poriadku svoje rozhodnutie odôvodnil takto: «4.21 Z administratívneho spisu má Najvyšší súd preukázané, že... žalobca dňa 30. 11. 2013 v čase o 16.10 hod. sa spolu so skupinou ľudí postavil do stredu križovatky na Šafárikovom

námestí v Bratislave, kde blokovali prejazd dopravy. Osoby boli vyzvané príslušníkom dopravnej polície [REDAKOVANÉ], aby opustili pozemnú komunikáciu, pretože sa dopúšťajú priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Pretože osoby stojace v strede križovatky nereagovali opakovane ich vyzval; „Vážení občania, opätovne Vás vyzývam opustite priestory pozemnej komunikácie, ak tak neučiníte dobrovoľne, môžete byť zaistení a eskortovaní aj za pomoci donucovacích prostriedkov na príslušné oddelenie policajného zboru“. Pretože osoby nereagovali, menovaný ich ešte niekoľko krát vyzval. Výzvy policajta k tomu, aby upustili od protiprávneho konania a opustili pozemnú komunikáciu, osoby neuposlúchli. Žalobca bol jednou z osôb uvedenej skupiny. Prvostupňový správny orgán kvalifikoval konanie žalobcu ako porušenie ust. § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke, čím naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

4.22 Následne Okresný dopravný inšpektorát Sabinov, Okresného riaditeľstva PZ Prešov začal na základe doručeného spisového materiálu konanie o priestupku, ktorého sa mal dopustiť žalobca. Dňa 12. 03. 2014 sa uskutočnilo ústne pojednávanie, kde sa prejedal priestupok žalobcu, pričom žalobca bol riadne poučený o svojich právach. Pri rozhodovaní o priestupku vychádzal správny orgán prvého stupňa z nasledujúcich dôkazových materiálov: správa o výsledku objasňovania, záznam o podaní vysvetlenia žalobcu, záznam o podaní vysvetlenia [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], rozhodnutie o zaistení osoby, záznam z protiprávneho konania osoby, služobný zákrok pod jednotným velením, evidenčná karta [REDAKOVANÉ], videozáznam CD, rozkaz o uložení sankcie za priestupok, postúpenie odporu voči rozkazu, úradný záznam o námietke zaujatosti – [REDAKOVANÉ], rozhodnutie o nevyhlásení zamestnanca z konania o priestupku.

4.23 Na základe týchto dôkazných materiálov, správny orgán prvého stupňa mal za preukázané, že žalobca, v tom čase v postavení obvineného, sa priestupku dopustil svojím konaním a teda spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch. Rozhodnutím č. ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P zo dňa 12. 03. 2014 správny orgán rozhodol o uznaní viny zo spáchaný priestupok, pričom vo výroku rozhodnutia, správny orgán prvého stupňa

skutok opísal, tak ako sa stal a zároveň mu uložil pokutu vo výške 100,- € a náhradu trov správneho konania vo výške 16,- €.

4.24 Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie priamo do zápisnice z ústneho pojednávania o priestupku, v ktorej po zákonom poučení uviedol, že trvá na tom, čo uviedol v odpore proti rozkazu o uložení sankcie za priestupok a viac k veci nič neuviedol. Prvostupňový správny orgán podanému odvolaniu nevyhovel a po zaujatí stanoviska spisový materiál podľa § 57 ods. 2 zákona Správneho poriadku predložil k preskúmaniu a rozhodnutiu žalovanému.

4.25 O podanom odvolaní rozhodol žalovaný tak, že rozhodnutím zo dňa 23. 04. 2014 ako príslušný správny orgán podľa § 58 ods. 1 Správneho poriadku vo veci odvolania žalobcu zo dňa 25. 03. 2014 proti rozhodnutiu Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) č. p.: ORPZ-PO-OD13-224/2013-P zo dňa 12. 03. 2014 rozhodol tak, že podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku rozhodnutie o priestupku vydané prvostupňovým správnym orgánom zmenil tak, že časť textu vo výrokovej Časti rozhodnutia: „... v Čase o 16.10 hod. viedol/a/ vozidlo, tov. zn. sa spolu so skupinou...“ vypustil a nahradil textom „... v čase o 16.10 hod. sa spolu so skupinou...“ V ďalšej časti odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil...

5.1 Najvyšší súd SR v danej veci rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5 S/53/2014 zo dňa 24. 06. 2015, ktorým bola žaloba zamietnutá. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-POKDI3-21/2014/P zo dňa 23. 04. 2014, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho súdu č. ORPZ-PO-OD13-224/2013-P zo dňa 12. 03. 2014.

5.2 Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca podľa ust. § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. naplnil skutkovú podstatu priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona o priestupkoch.

5.3 Žalobca bol jednou z osôb uvedenej skupiny. Následne správny orgán prvého stupňa začal konanie o priestupku, ktorého sa mal dopustiť žalobca. Na základe týchto dôkazných materiálov, správny orgán prvého stupňa mal za preukázané, že žalobca, v tom čase v postavení obvineného, sa priestupku dopustil svojím konaním a teda spáchal priestupok proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. j/ zákona

č. 372/1990 Zb. Rozhodnutím č. ORPZ-PO-ODI3-224/2013-P zo dňa 12. 03. 2014 správny orgán rozhodol o uznaní viny zo spáchaný priestupok, pričom vo výroku rozhodnutia, správny orgán prvého stupňa skutok opísal, tak ako sa stal a zároveň mu uložil pokutu vo výške 100,- € a náhradu trov správneho konania vo výške 16,- €.

5.4 V podanom odvolaní žalobca uviedol, že podstatné dôvody uplatňovania výkonu práva na odpor boli verejne, prostredníctvom megafónu, oznámené dňa 30. 11. 2013 v Bratislave na Šafárikovom námestí, teda aj policajti boli o tom informovaní pred tým ako zasiahli proti žalobcovi a ďalším osobám. Je nesprávne, že uvedené skutočnosti neboli riadne zohľadnené žalovanými orgánmi a ani prvostupňovým súdom. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že žalobca má právo uplatňovať článok 32 Ústavy SR, ale takým spôsobom, aby nebola ohrozená cestná premávka. Navyše žalobca bol v postavení chodca, pre ktorého vyplývajú z ustanovenia § 2 ods. 2 písm. f/ v spojení s § 52 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. aj určité povinnosti, ktoré je žalobca povinný dodržiavať. Žalobca v postavení chodca je povinný využívať na svoje premiestňovanie sa chodník a ísť po pravej strane chodníka. Z administratívneho spisu je zrejmé, že po ukončení zhromaždenia sa žalobca so skupinou ľudí presunuli z chodníka do križovatky, kde bol ďalej vykonávaný tento protest, pričom skupina ľudí ohrozovala cestnú premávku a tým, že neuposlúchli výzvu policajta k tomu, aby upustili od protiprávneho konania a opustili pozemnú komunikáciu, ohrozovali bezpečnosť účastníkov cestnej premávky. Žalobca si musí byť vedomý aj tej skutočnosti, že ústava, ktorá dáva občanom Slovenskej republiky práva, je oprávnená občanov na týchto právach aj obmedziť zákonom, alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd (Ústava SR, čl. 13). Jednotlivec môže byť zaťažovaný aj povinnosťami a to pri zachovaní pravidiel určených pre ukladanie povinnosti za predpokladu, že povinnosť je uložená zákonom. Z toho pre žalobcu vyplýva, že si mohol uplatňovať svoje právo na odpor podľa čl. 32 Ústavy SR, avšak nie absolútne, bez rešpektovania ďalších právnych noriem a z nich vyplývajúcich práv a povinností, žalobca bol zároveň povinný dodržiavať aj zákon a neohrozovať bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky (čl. 13 Ústavy v spojení § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z.).

5.5 Žalobca namietal, že žalovaný ani krajský súd sa nezaoberali primárnymi dôvodmi žaloby, ale zamerali sa na také skutočnosti, ktoré viedli k odpútaniu od podstaty veci. K tejto námietke žalobcu odvolací súd uvádza, že krajský súd sa vysporiadal

so všetkými dôvodmi podanej žaloby, ustálil skutkový stav, v rozhodnutí krajského súdu sú uvedené právne predpisy, ktoré krajský súd aplikoval, pričom krajský súd rozhodol v súlade so zákonom a svoje rozhodnutie dostatočne odôvodnil.

5.6 Ďalej žalobca uviedol, že správne orgány ho mučili s tým, že ďalším zjavným motívom žalovaných správnych orgánov je spomaliť postup pri objasňovaní násilnej smrti brata žalobcu... a ďalších osôb. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že z administratívneho spisu sa nepreukázalo žiadne mučenie a stotožňuje sa s názorom krajského súdu, že smrť žalobcovho brata sa s priestupkovým konaním nespája, je predmetom samostatného vyšetrovania. Pokiaľ boli porušené práva žalobcu počas jeho zaistenia, je potrebné, aby sa s podaním žalobca obrátil na políciu alebo inšpekciu MV SR, ak tak neučinil. Najvyšší súd má v tejto veci právomoc preskúmať len zákonnosť rozhodnutí vydaných v priestupkovom konaní.

5.7 Ďalším prejavom nezákonného správania sa polície voči žalobcovi je podľa odvolateľa skutočnosť, že po spôsobení uvedenej ťažkej ujmy na zdraví mu polícia (žalované správne orgány) uložila najvyššiu pokutu.

5.8 Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd SR konštatuje, že nezistil dôvod nato, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Pokiaľ sa týka uloženej pokuty dospel najvyšší súd k záveru, že bude postupovať podľa ustanovenia § 250i ods. 1 O. s. p. v spojení s § 250j ods. 5 O. s. p. Vo veciach uvedených v § 250i ods. 2 O. s. p. môže súd rozhodnúť o peňažnej sankcii, ak o uložení sankcie má byť rozhodnuté inak. Senát Najvyššieho súdu SR po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že zmení rozsudok krajského súdu a napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím tak, že upustí od uloženia pokuty vo výške 100,- € keďže dospel k záveru, že doterajšie konanie bolo dostatočnou sankciou pre žalobcu a splnilo represívnu funkciu. Rozhodol tak s prihliadnutím na rodinnú tragédiu žalobcu, ktorá bola v podstate príčinou správania sa žalobcu, ktorým prišlo

k porušeniu zákona § 2 ods. 2, § 3 ods. 2 písm. c/ zákona č. 8/2009 Z. z. a následne k uloženiu pokuty.

5.9 Žalobca poukázal aj na priebeh pojednávania pred krajským súdom, kde mu nebolo umožnené zhotoviť obrazovo zvukový záznam z celého pojednávania. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že je to sudca, ktorý vedie súdne pojednávanie a rozhoduje o tom, či je možné v priebehu pojednávania uskutočňovať obrazové záznamy, obrazové prenosy alebo zvukové prenosy. Sudca je oprávnený rozhodnúť iba o tom, či je možné vyhotovovať obrazové záznamy alebo uskutočňovať obrazové a zvukové prenosy na diaľku. Zákazom vyhotovovať zvukový záznam by sudca išiel nad právomoc, ktorú mu priznáva zákon a neoprávnene by tak zasiahol do ústavných práv zhotoviteľa nahrávky. Podľa zápisnice z ústneho pojednávania si žalobca žiadal vyhotovenie obrazového záznamu. Krajský súd vyhodnotil, že sa nevyhovuje žiadosti žalobcu na vyhotovenie obrazového záznamu z pojednávania z dôvodu, že na pojednávaní sa nevykonávali žiadne úkony, na základe ktorých by bolo tieto úkony potrebné konfrontovať s obrazovým záznamom. Najvyšší súd konštatuje, že krajský súd takýmto postupom zákon neporušil.

5.10 K zápisnici o pojednávaní zo dňa 24. 06. 2015 vo vzťahu k predmetnému pojednávaniu uvádzal žalobca, že nie je pravda, že účastníkom boli dané poučenia uvedené na prvej strane zápisnice. Na viacerých miestach údaje uvedené v zápisnici nezodpovedajú daniu v pojednávacej miestnosti, o čom sa dá ľahko presvedčiť porovnaním zvukového záznamu a zápisnice. K tejto námietke odvolací súd uvádza, že podľa § 52 ods. 2 veta prvá Vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, predseda senátu diktuje zápisnicu o súdnom pojednávaní nahlas tak, aby prítomní diktované znenie počuli, ak predpisy o konaní pred súdmi nepripúšťajú iný postup.

5.11 V zápisnici sa musí označiť prejednávacia vec, účastníci, prípadne iné osoby prítomné na súdnom konaní. Ak ide o zápisnicu o priebehu pojednávania, stručne sa opíše priebeh a uvedie sa podstatný obsah prednesov a znenie výroku rozhodnutia. V zápisnici sa uvedie presný čas začiatku a skončenie súdneho pojednávania. Predseda senátu diktuje zápisnicu o pojednávaní nahlas tak, aby prítomní diktované znenie počuli. Súd spravidla nie je povinný pojať do zápisnice doslovné prednesy účastníkov, prípadne ich zástupcov. Ak účastník konania, prípadne jeho právny zástupca nesúhlasí s tým, ako sa diktuje obsah

vyjadrení účastníkov a ich zástupcov, môžu proti takémuto postupu namietať priamo na pojednávaní pri diktovaní obsahu prednesov do zápisnice. Námiетка musí byť uvedená v zápisnici, najmä za predpokladu, že súd takejto námietke nevyhoví. Na námietky uvedené neskôr, napríklad v odvolaní voči rozsudku krajského súdu, súd už nemôže prihliadať a považuje ich za irelevantné...»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu okrem námietok sťažovateľa, ktoré predniesol vo svojej sťažnosti, prihliadal aj na obsah námietok, ktoré sťažovateľ predniesol vo svojom odvolaní proti rozsudku krajského súdu, ktoré pripojil ako prílohu k svojej sťažnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že námietky, ktoré boli obsahom odvolania sťažovateľa, sťažovateľ v podstate preniesol aj do svojej sťažnosti, ktorú adresoval ústavnému súdu. Po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa v tejto časti nie je opodstatnená. Najvyšší súd podrobným a zrozumiteľným spôsobom reagoval na všetky podstatné argumenty, ktoré sťažovateľ predniesol vo svojom odvolaní. Svoje rozhodnutie odôvodnil na vec sa vzťahujúcimi ustanoveniami právnych predpisov a zároveň vysvetlil, prečo niektorým jeho námietkam nemohol vyhovieť, resp. na ne prihliadať.

Ústavný súd v zásade akceptuje aj spôsob, akým najvyšší súd (a pred ním aj krajský súd, pozn.) reagoval na námietku sťažovateľa, ktorú opakuje aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, že si „*uplatňoval výkon práva na odpor podľa čl. 32 Ústavy Slovenskej republiky*“, a to minimálne v časti, v ktorej najvyšší súd uvádza, že „*právo na odpor podľa čl. 32 Ústavy SR... nie je absolútne*“. Zároveň však ústavný súd považuje za žiaduce zdôrazniť, že v posudzovanom prípade vôbec nešlo (nemohlo ísť) o výkon práva na odpor v zmysle čl. 32 ústavy, ako to tvrdí sťažovateľ (čo v zásade akceptuje aj najvyšší súd), ale výkon iných politických práv, predovšetkým slobody prejavu (čl. 26 ústavy) a práva pokojne sa zhromažďovať (čl. 28 ústavy), z dikcie čl. 32 ústavy totiž explicitne vyplýva, že o výkone práva postaviť sa na odpor ide vtedy, „*ak činnosť ústavných orgánov a účinné použitie zákonných prostriedkov sú znemožnené*“. Skutočnosť, že ústavný súd má výhrady k tomu, ako najvyšší súd „*vníma*“ ústavou garantované právo na odpor, však v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nie je spôsobilé spochybniť ústavnú konformitu napadnutého rozsudku. Ústavný súd zároveň konštatuje, že najvyšší súd vo svojom

rozhodnutí venoval primeranú povinnosť aj ďalším námietkam sťažovateľa a vysporiadal sa s nimi ústavne akceptovateľným spôsobom.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03).

Vychádzajú aj z uvedeného ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa predmetnou vecou zaoberal primeraným spôsobom, prihliadol pritom aj na konkrétne okolnosti prípadu, ktoré považoval pre posúdenie veci za podstatné, a následne dostatočným spôsobom odôvodnil svoje závery. Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup odvolacieho súdu, t. j. taký postup, ktorý by nemal oporu v zákone, a preto nemožno napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z ústavnoprávneho hľadiska hodnotiť ako ústavne nekonformný.

Ak má sťažovateľ na danú vec iný názor, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej už viackrát zdôraznil, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom (napr. IV. ÚS 340/04, II. ÚS 519/2012, II. ÚS 140/2013). Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov a ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá dôvod doň zasahovať.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde jednou z možností, pre ktoré môže ústavný súd sťažnosť odmietnuť, je jej zjavná neopodstatnenosť. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd poznamenáva, že sťažovateľ k sťažnosti nepriložil splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, napriek tomu sa ústavný súd z dôvodu hospodárnosti konania už otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa nezaoberal, pretože dôvody, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by neboli odstrániteľné ani prostredníctvom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017